

ZÁLESÁK A VÍLA

ILONA KOBLIOVÁ

ZÁLESÁK A VÍLA

Ilona Koblihová

Už jste někdy viděli na Šumavě lesní vílu, která má ráda hovězí steak připravený na táborovém ohni? Anebo zálesáka, kterému víla pomohla najít nový smysl života? Pokud jste ani jednoho z nich ještě nepotkali, máte nyní možnost nahlédnout do jejich světa a prožít s nimi jejich životní osudy. V překrásném prostředí šumavských lesů, jako stvořeném pro romantické pohádky, začal kdysi náš příběh o zálesákovi a víle. Muž, který se stal zálesákem nikoli z touhy po dobrodružství, ale v důsledku svých životních nesnází, se zde setká s bytostí, která vnese do jeho smutného a tvrdého života světlou naději, přátelské porozumění a tolik vysněnou a vytouženou lásku. Tou bytostí je lesní víla, která přesto, že nezná nic z lidského života, naučí se jej žít. Nebude to zpočátku snadné, lesní víly totiž neznají spoustu věcí, které jsou pro nás samozřejmostí, jako je například mobilní telefon, občanka, udírna nebo steak. Je třeba všechno poznat, pochopit a naučit se to používat. Je to nesnadné stejně tak, jako znovu začít.

Dříví na oheň v táborovém ohništi je připravené, stačí ho jen zapálit. Drobné plamínky protkají suché větvičky, dřevo zapraská a oheň se vesele rozhoří. Kouř stoupá tiše vzhůru a

na potměšlém nebi se začínají objevovat první hvězdy. Panenskou přírodu zahalí sametově černá tma, jen srub je táborovým ohněm ozáren tak, že vypadá jako pohádková chaloupka. Srdce v tu chvíli pookřeje blahem a duše je šťastná.

Několik desítek metrů nad srubem je místo, kterému víla Julča říká „okno do Šumavy“. Člověk tam rád usedne na zem a odpočívá. Když je tma, může na okraji lesa spatřit svatojánského broučka, který si na cestu svítí maličkým světýlkem. Pak přejde širokou cestu, která vede přes les z jedné vsi do druhé, a po několika krocích se ocitne na louce.

Člověk se zastaví na kraji louky nad srubem, stojí a dívá se do daleka, do údolí, pak jeho pohled zamíří na horizont, kde se majestátně vlní vrcholky šumavských hor, a znovu se vrací pohledem do kraje před sebou. Světýlka v dálce dávají tušit, že někde docela blízko je nesčetně domovů, v nichž lidé právě usedají ke společné večeři, povídají si, hrají si s dětmi nebo s nimi píší úkoly, dívají se na televizi anebo třeba už spí a zdá se jim něco moc krásného. Jsou přece doma, na Šumavě. Světla kostelíčku z vedlejší vsi celkový dojem ještě umocňují, a když se nad krajem v té tiché a

posvátné chvíli začne ze vzdáleného reproduktoru nést hlas dobře známého českého zpěváka, který zpívá píseň o tom, jak je krásná tahle zem, jak ji má rád a že jinou nehledá, je člověk přesvědčený, že se ocitl na prahu pozemského ráje.

Krásné je být v tu chvíli na Šumavě. A když nad krajem zavládne hluboká šumavská noc, na nebi plují hvězdy a měsíc se zdá být skoro na dosah ruky, je čas na tu nejkrásnější pohádku, kterou napsal sám život. Pohádku o zálesákovi a víle.

Okno do Šumavy

1. KDO JE TO?

V hlubokém šumavském lese žila víla. Byla to půvabná malá bytost, která se narodila a vyrostla v přírodě, a protože byla nesmělá a plachá, lidem se příliš neukazovala a raději zůstávala ukrytá v lese. Bylo jí tam dobře. Spávala ve staré jeskyni, do které si přes rok nanosila nejrůznější trávy, listy, rostliny a mechy, a když v lese napadl sníh a mráz štípal do tváří, nosu a prstů, těšila se na jaro zachumlaná ve svém pelíšku. Jeskyně byla ze všech stran pěkně zarostlá křovinami a stromy a malý vchod byl dobře ukrytý za hustým křovím, takže zvenčí nebyl vůbec vidět. Malá víla zde mohla klidně a nerušeně spát. Hladu se nebála, neboť měla vždy dobrou zásobu lesních plodů, které celý rok pilně sbírala a sušila.

Malá lesní víla se jmenovala Julča. Měla krásné plavé vlasy dlouhé skoro až na zem a veliké hnědozelené oči. Nosila na sobě šaty, které si sama upletla z tenké příze, ale boty nosila nerada. Nejraději běhala a tančila bosá a boty si obouvala jen v zimě.

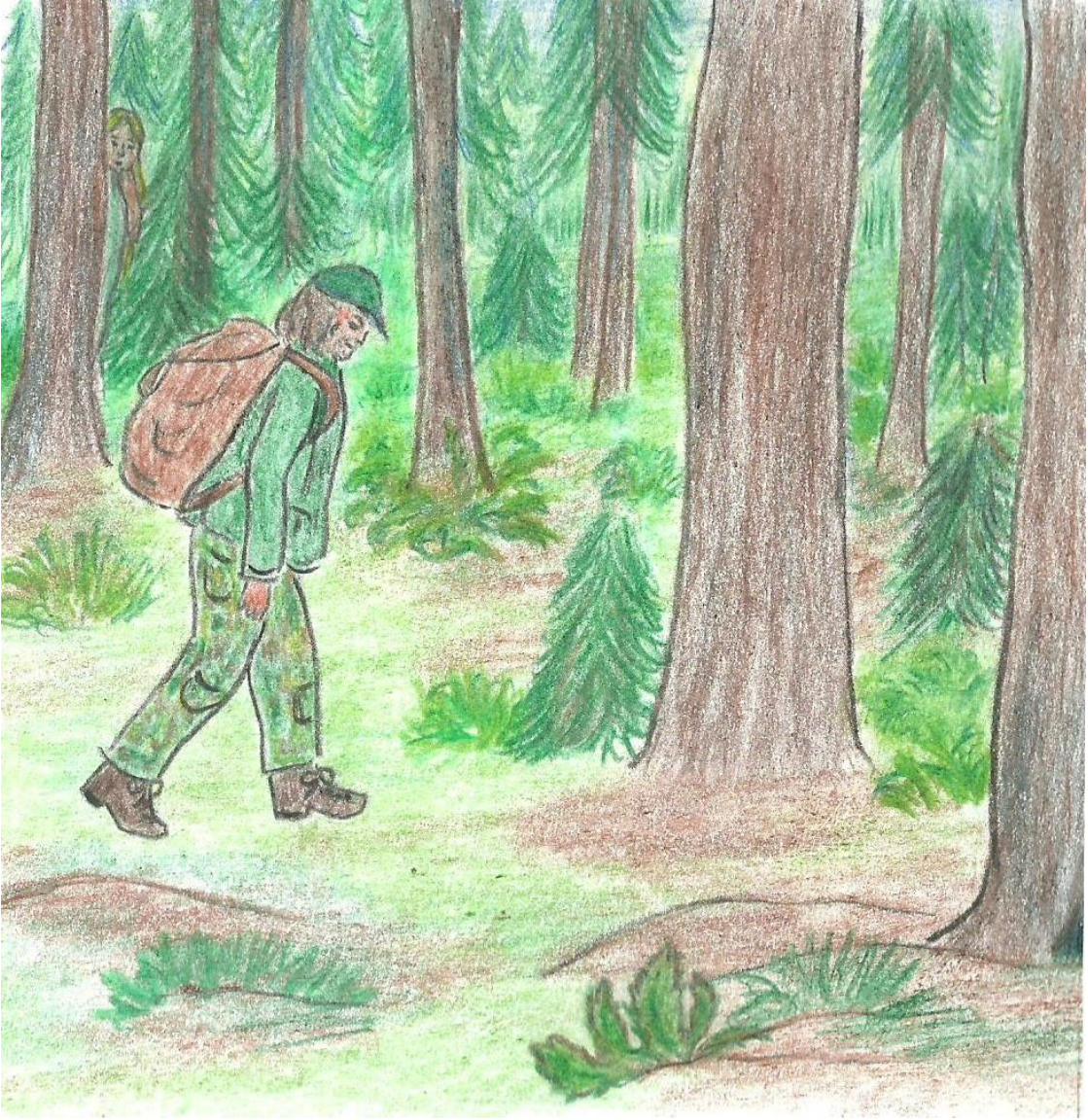
Zimní čas trávila malá víla ve své jeskyni. Když musela ven, aby si došla ke studánce pro vodu, obula si boty a navlékla na sebe obrovský chlupatý kabát, který kdosi v lese zanechal, protože ho už nejspíš nepotřeboval. Úplně se v něm ztrácela a zdálky to vypadalo, jako kdyby se huňatý medvěd probudil ze zimního spánku a vyrazil po dvou nohách na obchůzku lesa.

V létě byla malá víla nejšťastnější. Slunce hrálo její útlé tělo a víla vesele tančila v jeho zlatavých paprscích, říkala tomu sluneční lázeň. Nejkrásněji svítilo slunce po ránu a dopoledne, když jeho paprsky prosvítaly skrz lesní stromy a vytvářely na lesní půdě překrásné ornamenty světel a stínů.

Jaro měla Julča rovněž ráda. Každý rok se těšila na chvíli, kdy rozkvetou konvalinky. Milovala jejich drobné bílé květy, jejich vůni a křehkost. Sedla si k nim do trávy a vyprávěla jim, co všechno za celý rok viděla a zažila. Konvalinky jí trpělivě naslouchaly a přesto, že neuměly mluvit, svojí němou květinovou řečí dávaly malé víle útěchu v její samotě a vlídné povzbuzení. I stromy, mezi nimiž víla často chodila a sedávala, jí dávaly němým hlasem najevo, že jí rozumí a že ji mají rády. Malá víla milovala stromy. Ráda mezi nimi tančila a zpívala a často přitom

některý strom objala a dala mu políbení na jeho rozpukanou korovitou tvář. Starý strom, tak jako starý člověk, má na svém povrchu vrásky a uvnitř mnoho moudrosti. A také cítí a dobře si pamatuje, kdo je k němu dobrý a laskavý a kdo zlý a necitelný.

Jednou se v lese, ve kterém žila malá víla, objevil zarostlý zálesák. Čepici s kšiltem měl vraženou hluboko do čela, asi aby nikdo neviděl jeho zatvrzelý pohled. Měl na sobě staré maskáčové oblečení a na zádech velký ruksak. Víla ho spatřila z dálky ve chvíli, když se šla ke studánce napít vody. Zarazila se a zůstala stát schovaná za hustými smrčky. Nechtěla, aby ji ten neznámý zamračený tvor uviděl. Co tu ten člověk dělá? Vypadá velmi podivně. Rozhlíží se na všechny strany, chodí sem tam, jako kdyby něco hledal, inu je opravdu divný. Tulák (neboť tak ho malá víla nazvala) ještě chvíli chodil po lese a pak v klidu a neslyšně odešel. Víla si oddychla. Co tu asi pohledával? Na výletě tu nejspíš nebyl. Víla znala výletníky a turisty. Ale tenhle k nim docela určitě nepatřil.

2. DOMEK V LESE

Bylo krásné letní odpoledne a víla se spokojeně slunila na lesní pasece. Od časného rána sbírala v lese léčivé byliny, rostliny a houby a teď si dopřávala hodinku blaženého odpočinku na sluníčku. Ještě chvíli si pohovět... Ale... Co to je za hluk? Z dálky je slyšet burácení motoru, vypadá to, že se sem blíží nějaké veliké auto. Ale proč přijíždí zrovna sem, do našeho lesa?

Příjemná uvolněnost byla rázem pryč. Víla zbystrila smysly. Hlasité zvuky se přibližovaly a sílily. Náhle se hlučný stroj zastavil, motor utichl. Víla se rozmyšlela, jestli se má jít podívat, co způsobuje takový hluk, nebo zůstat na pasece. Zůstane raději zde a počká, co se bude dít. A dobře udělala. Ozval se znovu hlasitý zvuk, jenže tentokrát jiný, než prve. Víla znala zvuk motorové pily, dřevorubci ve zdejších lesích občas prořezávali stromy, ale hlas pily ji neděsil. Naopak, vyvolával v její mysli pocit klidu a dobrého rozpoložení. Zvuk motoru jedoucího auta nebo motorky také znala, však tu nedaleko vedla lesem docela široká cesta, která spojovala dvě vesnice, a každý den po ní

projelo několik aut a někdy i traktor nebo jiný vůz. To, co nyní slyšela, bylo něco úplně jiného.

Víla nevěděla, že k lesu přijela vozidla dvě. Jedno z nich byl přepravník, který přivezl obytný stavební kontejner, a druhé bylo osobní auto. Jeřábové rameno přepravníku se dalo do pohybu a začalo opatrně a pomalu snášet těžký kontejner na zem. Přepravník s jeřábovým ramenem víla nikdy neviděla, proto ani neznala zvuky spojené s činností jeho mechanického zařízení.

Když kontejner dosedl na zem, lidé ho odpojili od jeřábového ramene a přepravník se pomalu rozjel na zpáteční cestu. Menší auto zůstalo stát zaparkované u cesty. Malá víla ještě chvíli čekala, a když hluk utichl a nastalo ticho, vydala se obezřetně na průzkum situace. A protože v lese nic zvláštního nespatriła, šla se podívat až na okraj lesa. Tam se možná dozví víc.

Tak tohle opravdu nečekala. Zastavila se na kraji lesa a s velikým úžasem hleděla na zvláštní malý domek, který se tu najednou objevil. Vůbec nechápala, jak se sem ta věc dostala, nic podobného v životě neviděla, ale nějak cítila, že tohle do lesa ani na louku nepatří. Nemohla tušit, že stavební kontejner sem nechal dovézt neznámý tulák, který

se v lese objevil před několika dny. A protože byla zvědavá, rozhodla se, že se sem navečer vypraví znovu.

Už se začínalo trochu šřit, když se malá víla znovu vydala na kraj lesa k místu, kde se zčistajasna objevil ten podivný domek. A znovu ho spatřila. Stál na svém místě, malé okénko bylo úplně černé, uvnitř nesvítilo žádné světlo. Auto, které sem přijelo společně s přepravníkem, zmizelo, nebyl slyšet žádný zvuk ani hlas, jen hluboké lesní ticho.

Jestlipak je někdo uvnitř? Tohle pravděpodobně dnes nezjistí, protože až k samotnému domku nepůjde. Nedá se nic dělat, bude muset počkat, až jak se věci vyvinou. Že by v tom měl prsty ten zarostlý tulák, co se tu nedávno procházel po lese? Možné to je. A víla se zklamaně vracela zpátky do lesa. Nedozvěděla se nic. Jen měla takový zvláštní, podivný pocit, že už tu co nevidět nejspíš nebude tak úplně sama. Je to dobře anebo ne? Na to jí už brzy odpoví neznámá a tajemně přicházející budoucnost.

Že je život a svět občas divný, to už si malá víla dávno všimla. Seděla na pařezu u své jeskyně, měsíc na ni zvolna pouštěl stříbrné paprsky a víla si zamýšleně pročechrávala prsty vlasy a při tom usilovně přemýšlela. Jdi už spát, volaly na ni hvězdy, stejně se nic dalšího nedozvíš. Zívla a složila

ruce do klína. Spát se jí ale nechtělo. Odněkud zahoukala sova. Nebo to byl sýček? Kdoví... Les je v noci plný tajemných a prazvláštních zvuků. Víla se v něm v noci nebála, protože se v něm kdysi narodila a znala ho téměř nazpaměť. Lidé a víly se bojí především toho, co neznají, a nebo něčeho, co je pro ně záhadné. Jako ten zvláštní domek na okraji lesa. Musela na něj pořád myslet. Proto nemohla usnout. Kdoví, třeba se jí o něm bude zdát...

